

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Неуспео план...

(32)

– Не смем да га видим бар неколико дана. Стид ме је...

Загњурила је главу у раме своје пријатељице.

– Али, Ани, зар сада да га не видиш, када је оно најтеже преброђено.

Ани је шапутала:

– Не, никако. Осећала бих се неугодно. Можда други пут, доцније, док се мало приберем.

А затим се уплашила:

– Шта ли ће он мислити о мени?... Можда ме више не воли!

Мими је тешила:

– Волеће те још више, драга. Ти си тако мила, љупка. тако лепа, да те сваки мушкарац мора волети. Он је сигурно био изненађен, али ти је бескрајно захвалан што си била храбрија од њега. Има таквих мушкараца који не могу да превале те две речи преко језика. Тешко им је да кажу „Волим вас!“ Такав је био и мој тата. Њега је мама испросила. Доцније је признао, да се никада не би одлучио да јој призна своју љубав! Такав је и Мишел.

– Па ипак није лепо од њега! – јогунасто се мргодила Ани.

– Није наравно. Али такви су мушкарци. Или су сувише смели и дрски, или су стидљивији од сваке девојке!

Ани се замислила, а онда је предложила:

– Знаш шта, Мими. Хајде да путујемо сутра.

– Сутра! Зашто тако брзо? Имамо још неколико дана на расположењу.

– Боље је да идемо сутра. Он ће ме тражити. Не би било лепо да га не примимо. Ни ја не бих могла, причала је руменећи, – да издржим да га не видим када бих знала да је ту. Зато је најбоље да отпутујемо.

– Па то је право бекство!

Боље и то него да га видим док сам овако збуњена и усплахирана. Замисли себе на мом месту. Зар и ти не би исто учинила.

Мими је одобрила идеју своје пријатељице.

– Имаш право, Ани. Најбоље је да отпутујемо. Тата ће се, уосталом, радовати. Он већ недељу дана наваљује да се преселимо у Париз. Зажелео се париског друштва.

А онда се присетила:

– На тај начин казнићемо га што те није први пољубио. Кад дозна да смо отишле, пукнуће од беса!

– Видиш, на то нисам ни мислила. Заслужио је да буде кажњен. Уосталом, кроз који дан и он ће доћи у Париз.

Одлука је одмах приведена у дело. Извукле су куфере и отвориле их. Паковале су све до вечере. Стари маркиз био је одушевљен када је чуо да

напуштају замак. Пољубио је радосно своју љубимицу и био је целе вечери веома расположен.

Сутра изјутра одвезли су се у Париз. Шофирала је Ани. Она је уживала да управља аутомобилом. То јој је био најомиљенији спорт.

Нису, међутим, остали дуго у Паризу. После неколико дана стигао је телеграм од Андреје, вереника љупке маркизе. Он је јављао да у петак стиже лађом у Марсељ. Оне су га очекивале много доцније и зато је ова вест примљена одушевљено. Мими се толико радовала да је певала по цео дан.

– Ићи ћемо у Марсељ да га дочекамо! – одлучила је када се бујица радосног одушевљења стишала у њој.

– Ја не могу, – извлачио се стари маркиз. – Чим сам се вратио упрегли су ме у посао. Траже ме на све стране. Али идите вас две и поздравите много Андреа.

Ани се намрштила.

– Али то се не слаже са мојим плановима. Мишел тек што није приспео у Париз. Чуди ме да га још нема.

– Ваљда нећеш да ме пустиш да идем сама, – умиљавала се Мими око своје пријатељице. – Знаш да то не би било пристojно. Нећеш ме напустити у овако важном тренутку, нећеш, зар не, драга?

Ани се колебала. Није могла да одбије молбу својој пријатељици. Знала је да не би путовала сама, а ако оде с њом неће видети Мишела. Тешко је заиста било одлучити се.

– Јавићемо се картом из Марсеља. За неколико дана вратићемо се. Ани, драга, не напуштај ме.

Ани је завртела главом:

– Али ми не знамо његову париску адресу. Да му пишемо у село, не вреди. Неће више бити тамо.

– Знаш шта, – досетила се Мими. – Послаћемо неког у село да се распита код тетке Полете за његову париску адресу. Телефонираћу у замак.

Само да не дознају ко се распитује за адресу. Не би било лепо од нас да тако поступимо – рекла је Ани.

Али Мими је већ пријавила разговор. Нешто доцније добиле су везу. Један стари служитељ добио је поруку да се дискретно распита за париску адресу господина Мишела. Овај деликатни посао он је извршио изврсно. Још исте вечери Мими је имала потребне податке. Тек онда је дала свој пристанак. Отпутовале су баш уочи Мишеловог повратка из Милана.

У Марсељу су затекли на кеју пристаништа Андреовог оца. Дошао је да дочека сина, који се враћао после годину дана из колонија са својих студија. Када је угледао Мими загрлио је веома обрадован. Распитивао се за оца, за послове, питао је, како је са здрављем и најзад је позвао да их посете. Ани такође.

Андре ће се радовати да будете наши гости једно време. Ти знаш, да ти наша кућа стоји на расположењу. Јавићемо оцу да смо те уграбили за једно време. Моја стара такође ће се много радовати.

Мими је одушевљено пристала, радосна што ће бити заједно са својим вереником. Дала је пристанак, иако је Ани вукла за руку и давала јој очима знак да одбије позив, бар што се ње тиче, јер је једва чекала да се врати у Париз.

У пријатном разговору брзо им је прошло време. Велики путнички брод упловио је у пристаниште. Многе црне тачке црнеле су се на горњој палуби великог брода, правећи на белој огради дугачку танку, црну нит. Мале црне тачке ускоро су се претвориле у људске главе. Многе руке махале су марамицама и шеширима. Брод је лагано пристајао.

Андре се појавио опаљен од сунца, весео и бучан. Притрчао је оцу и загрлио га чврсто, а затим је и своју вереницу привинуо на груди. Срдачно се руковао са Ани.

Када је чуо да ће Мими са својом пријатељицом доћи у госте на недељу дана био је одушевљен. Причао је како је успешно завршио своје студије и да сада може да отвори ординацију. Говорио је цело време, тако да остали уопште нису могли да дођу до речи. Тек увече после вечере, Ани и Мими остале су саме када су се повукле у своју собу у хотелу.

Ани је праскала:

– Лепо си замесила ствар.

Лупала је љутито ципелом о под.

– Али, драга, ја га нисам видела годину дана, – правдала се Мими.

– Па могла си сама да одеш у госте код свог будућег мужа.

– Таман посла, Ани. Шта би рекли људи на то! Тата ми то никада не би дозволио. Ох, ти си тако добра, тако мила пријатељица. Ходи да те пољубим.

Ани се бранила, али узалуд. Кад је Мими нешто наумила онда би своју жељу умела да приведе у дело. Мазећи се око своје пријатељице, тепајући јој и љубећи је, успела је да је приволи да јој и овога пута испуни жељу. Ани је уздисала, хуктала, али је на крају морала да пристане. Увиђала је и сама да није згодно да Мими сама путује на Азурну обалу, у дом њеног будућег мужа.

– А Мишел? – питала је забринуту.

– Ох, њему ћемо писати. Довољно је да му се јавиш картом и да му пошаљеш своју адресу, па ће сваки дан стизати километарска писма. Он те воли, лудује за тобом и чекаће колико год хоћеш. Уосталом, не заборави да казна још није истекла.

Тако се догодило да су две пријатељице, уместо да се врате у Париз, отпутовале на Азурну обалу. Настаниле су се у вили Андреових родитеља. Андре је желео да се једно време одмори од пута и напорног рада у колонијама, а затим је намеравао да отвори ординацију у Паризу. После тога требало је да се венчају.

Ани је одмах по доласку написала карту Мишелу. Само неколико речи:

„Пуно поздрава и довиђења. – Ани“.

Испод тога написала је своју адресу.

За сада то је било довољно. Мими је наваљивала да напише неколико срдачнијих речи, топлијих, али је она одбила.

– Онај ко уме да чита између редова и да мисли разумеће! – рекла је бацајући карту у сандуче.

Ани је била горда и сматрала је да је самим тим што је ставила своју адресу уједно испољила жељу да јој он пише. Али дани су

пролазили, а одговор није стизао. Увређена Ани је одбијала да напише још једну карту. Њезина веселост је исчезла. Повлачила се више у себе и избегавала је друштво. Тражила је самоћу и одлазила је у дуге шетње крај морске обале. Пронашла је један сакривен гробен, диваљ и пуст, који је стрчао на самој обали и предњим својим делом тонуо у море.

Пун шупљина, с танким, оштрим ивицама, потамнео од ветрова и сунчевих зракова, привлачио је својим необичним обликом, издуженим, попут главе огромне корњаче, али довољно широк да се на њему могло опружити и наслађивати се песмом пенушавих таласа, који су ударали у његово подножје и разбијали се у хиљаду светлуцавих капљица. Ани се с муком пела на свој омиљени гробен, пазећи да не расече руке о његове танке ивице, а кад би се попела горе седела би непомично, скупљених ногу, упирући поглед ка недогледној пустој пучини, светлој од сунца, тако мирној, глаткој, пространој. Забацила би главу и предавала се сва нежном миловању поветарца, који је мрсио њене пепељасто сиве власи, лелујао би их, играо се њима. Његова свежина пријала јој је. Похлепно би удисала слани ваздух и остајала тако сатима сањарећи.

Равнодушно је примила одлуку своје пријатељице да продуже свој боравак. Чак се и обрадовала томе. Није се радовала повратку. Плашила се поновног сусрета са Мишелом. Тек сада, када се налазила тако далеко од њега осетила је колико га воли. Љубав је сасвим променила. Постала је тужна и нерасположена. Чезнула је за дивним шетњама у маломе селу. Преживљавала је, ко зна по који пут, све оне тренутке које су провели заједно. Понекад, када би се сасвим предала својим сновима, изгледало би јој као да се шум таласа претвара у његов глас, звонак, мелодичан, пун стрепње, чежњив и дрхтав. Осећала га је поред себе, чинило јој се да је држи за руке, да је гледа својим тамним, лепим очима, да јој усне сагоревају од његовог пољупца

Више није очекивала никакво писмо, никакву вест од њега. Првих дана била је нестрпљива, огорчена. Пребацивала му је да је не воли, да се преварила у њему, да је никада није ни волео! Огорчење се из дана у дан стишавало. Уместо неме срџбе туга се увлачила у њено срце. Бол се ширио по грудима, потмули снажан, по некад толико јак да би једва угушила јаук!

По некад би размишљала о томе да су можда и оне две криве што је тако испало. Он ју је сигурно тражио и када је чуо да је отпутовала без речи, без опроштаја, без икакве поруке, можда је то схватио као одбијање, као кајање за оно што се догодило. Ваљда није хтео да буде насртљив, да се намеће. Али зашто јој се онда није јавио. Зар му није својом картом објаснила све. Да је хтео он би одговорио. Или је можда болестан? Можда није примио њену карту? Ко зна шта се догодило кад јој не пише!

Час га је правдала у својим мислима, изналазила је сто разлога због којих се није јављао, а затим је опет губила сваку наду и предала се потпуно патњама свога срца.

Мими је исувише била заузета својим вереником, да би запазила све промене које су се јављале код њене пријатељице. Андреј је сада био ту и она није више осећала нарочиту потребу за друштвом своје другарице. По цео дан проводила би са својим вереником, а увече, заморена, брзо би заспала уљуљкана утисцима и својом безграничном срећом.

Па ипак, није јој измакло да је Ани несрећна. У дну срца осећала је грижу савест. Пребацивала је себи да је отргнувши Ани од младића коме је ова поклонила своје срце, упропастила једну жарку љубав. Зато је узнемирена што не долазе вести из Париза, написала кратко писмо Мишелу. Јављала му је где се налазе и шта раде и објаснила му њихов неочекивани одлазак, прво из замка, а затим из Париза. Молила га је да пише, јер Ани очајава. Њено писмо било је срдечно и говорило је више него што је можда требало написати.

Умирена, Мими више није мислила на Мишела и Ани. Али и њено писмо остало је без одговора. Мими је била збуњена, али је ћутала.

Није се усуђивала да каже Ани шта је учинила. Ова јој то никада не би опростила. Ани је била исувише горда да би дозволила да неко тако отворено нуди њено срце. Мими је то учинила, спонтано, уверена у Мишелову дубоку љубав, а сада је почела да сумња да он гаји иста осећања према Ани као ова према њему. Иначе би се сигурно јавио после овако отвореног и недвосмисленог писма.

Мими ипак, није трагично схватила овај проблем, који је био сувише запетљан да би га ова могла решити. Њена срећа била је исувише велика, тако јака и чврста, да није могла у том душевном стању да схвати бол своје пријатељице и да разуме њене патње. Срећа ју је учинила слепом. Веровала је да су све око ње задовољне и веселе као што је она била.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Neuspeo plan...

(32)

– Ne smem da ga vidim bar nekoliko dana. Stid me je...
Zagnjurila je glavu u rame svoje prijateljice.

– Ali, Ani, zar sada da ga ne vidiš, kada je ono najteže prebrođeno.

Ani je šaputala:

– Ne, nikako. Osećala bih se neugodno. Možda drugi put, docnije, dok se malo priberem.

A zatim se uplašila:

– Šta li će on misliti o meni?... Možda me više ne voli!

Mimi je tešila:

– Voleće te još više, draga. Ti si tako mila, ljupka. tako lepa, da te svaki muškarac mora voleti. On je sigurno bio iznenađen, ali ti je beskrajno zahvalan što si bila hrabrija od njega. Ima takvih muškaraca koji ne mogu da prevale te dve reči preko jezika. Teško im je da kažu „Volim vas!“ Takav je bio i moj tata. Njega je mama isprosilala. Docnije je priznao, da se nikada ne bi odlučio da joj prizna svoju ljubav! Takav je i Mišel.

– Pa ipak nije lepo od njega! – jogunasto se mrgodila Ani.

– Nije naravno. Ali takvi su muškarci. Ili su suviše smeli i drski, ili su stidljiviji od svake devojke!

Ani se zamislila, a onda je predložila:

– Znaš šta, Mimi. Hajde da putujemo sutra.

– Sutra! Zašto tako brzo? Imamo još nekoliko dana na raspoloženju.

– Bolje je da idemo sutra. On će me tražiti. Ne bi bilo lepo da ga ne primimo. Ni ja ne bih mogla, pričala je rumeneći, – da izdržim da ga ne vidim kada bih znala da je tu. Zato je najbolje da oputujemo.

– Pa to je pravo bekstvo!

Bolje i to nego da ga vidim dok sam ovako zbunjena i usplahirena. Zamisli sebe na mom mestu. Zar i ti ne bi isto učinila.

Mimi je odobrila ideju svoje prijateljice.

– Imaš pravo, Ani. Najbolje je da oputujemo. Tata će se, uostalom, radovati. On već nedelju dana navaljuje da se preselimo u Pariz. Zaželeo se pariskog društva.

A onda se prisetila:

– Na taj način kaznićemo ga što te nije prvi poljubio. Kad dozna da smo otišle, puknuće od besa!

– Vidiš, na to nisam ni mislila. Zaslužio je da bude kažnjen. Uostalom, kroz koji dan i on će doći u Pariz.

Odluka je odmah privedena u delo. Izvukle su kufere i otvorile ih. Pakovale su sve do večere. Stari markiz bio je oduševljen kada je čuo da napuštaju zamak.

Poljubio je radosno svoju ljubimicu i bio je cele večeri veoma raspoložen.

Sutra izjutra odvezli su se u Pariz. Šofirala je Ani. Ona je uživala da upravlja automobilom. To joj je bio najomiljeniji slort.

Nisu, međutim, ostali dugo u Parizu. Posle nekoliko dana stigao je telegram od Andreje, verenika ljupke markize. On je javljao da u petak stiže lađom u Marselj. One su ga očekivale mnogo docnije i zato je ova vest primljena oduševljeno. Mimi se toliko radovala da je pevala po ceo dan.

– Ići ćemo u Marselj da ga dočekamo! – odlučila je kada se bujica radosnog oduševljenja stišala u njoj.

– Ja ne mogu, – izvlačio se ctari markiz. – Čim sam se vratio upregli su me u posao. Traže me na sve strane. Ali idite vas dve i pozdravite mnogo Andrea.

Ani se namrštila.

– Ali to se ne slaže sa mojim planovima. Mišel tek što nije prispeo u Pariz. Čudi me da ga još nema.

– Valjda nećeš da me pustiš da idem sama, – umiljavala ce Mimi oko svoje prijateljice. – Znaš da to ne bi bilo pristojno. Nećeš me napustiti u ovako važnom trenutku, nećeš, zar ne, draga?

Ani se kolebala. Nije mogla da odbije molbu svojoj prijateljici. Znala je da ne bi putovala sama, a ako ode s njom neće videti Mišela. Teško je zaista bilo odlučiti se.

– Javićemo se kartom iz Marselja. Za nekoliko dana vratićemo se. Ani, draga, ne napuštaj me.

Ani je zavrtela glavom:

– Ali mi ne znamo njegovu parisky adresu. Da mu pišemo u selo, ne vredi. Neće više biti tamo.

– Znaš šta, – dosetila se Mimi. – Poslaćemo nekog u selo da se raspita kod tetka Polete za njegovu parisku adresu. Telefoniraću u zamak.

Samo da ne doznaju ko se raspituje za adresu. Ne bi bilo lepo od nas da tako postupimo – rekla je Ani.

Ali Mimi je već prijavila razgovor. Nešto docnije dobile su vezu. Jedan stari služitelj dobio je poruku da se diskretno raspita za parisku adresu gospodina Mišela. Ovaj delikatni posao on je izvršio izvrsno. Još iste večeri Mimi je imala potrebne podatke. Tek onda je dala svoj pristanak. Otputovale su baš uoči Mišelovog povratka iz Milana.

U Marselju su zatekli na keju pristaništa Andreovog oca. Došao je da dočeka sina, koji se vraćao posle godinu dana iz kolonija sa svojih studija. Kada je ugledao Mimi zagrlio je veoma obradovan. Raspitivao se za oca, za poslove, pitao je, kako je sa zdravljem i najzad je pozvao da ih posete. Ani takođe.

Andre će se radovati da budete naši gosti jedno vreme. Ti znaš, da ti naša kuća stoji na raspoloženju. Javićemo ocu da smo te ugrabili za jedno vreme. Moja stara takođe će ce mnogo radovati.

Mimi je oduševljeno pristala, radosna što će biti zajedno sa svojim verenikom. Dala je pristanak, iako je Ani vukla za ruku i davala joj očima znak da odbije poziv, bar što se nje tiče, jer je jedva čekala da se vrati u Pariz.

U prijatnom razgovoru brzo im je prošlo vreme. Veliki putnički brod uplovio je u pristanište. Mnoge crne tačke crnele su se na gornjoj palubi velikog broda, praveći na beloj ogradi dugačku tanku, crnu nit. Male crne tačke uskoro su se pretvorile u ljudske glave. Mnoge ruke mahale su maramicama i šeširima. Brod je lagano pristajao.

Andre se pojavio opaljen od sunca, veseo i bučan. Pritrčao je ocu i zagrlio ga čvrsto, a zatim je i svoju verenicu privinuo na grudi. Srdačno se rukovao sa Ani. Kada je čuo da će Mimi sa svojom prijateljicom doći u goste na nedelju dana bio je oduševljen.

Pričao je kako je uspešno završio svoje studije i da sada može da otvori ordinaciju. Govorio je celo vreme, tako da ocali uopšte nisu mogli da dođu do reči. Tek uveče posle večere, Ani i Mimi ostale su same kada su se povukle u svoju sobu u hotelu. Ani je praskala:

– Lepo si zamesila stvar. Lupala je ljutito cipelom o pod.

– Ali, draga, ja ga nisam videla godinu dana, – pravdala se Mimi.

– Pa mogla si sama da odeš u goste kod svog budućeg muža.

– Taman posla, Ani. Šta bi rekli ljudi na to! Tata mi to nikada ne bi dozvolio. Oh, ti si tako dobra, tako mila prijateljica. Hodi da te poljubim.

Ani se branila, ali uzalud. Kad Je Mimi nešto naumila onda bi svoju želju umela da приведе u delo. Mazeći se oko svoje prijateljice, tepajući joj i ljubeći je, uspela je da je privoli da joj i ovoga puta ispuni želju. Ani je uzdisala, huktala, ali je na kraju morala da pristane. Uviđala je i sama da nije zgodno da Mimi sama putuje na Azurnu obalu, u dom njenog budućeg muža.

– A Mišel? – pitala je zabrinuto.

– Oh, njemu ćemo pisati. Dovoljno je da mu se javiš kartom i da mu pošalješ svoju adresu, pa će svaki dan stizati kilometarska pisma. On te voli, luduje za tobom i čekaće koliko god hoćeš. Uostalom, ne zaboravi da kazna još nije istekla.

Tako se dogodilo da su dve prijateljice, umesto da se vrate u Pariz, otputovale na Azurnu obalu. Nastanile su se u vili Andreovih roditelja. Andre je želeo da se jedno vreme odmori od puta i napornog rada u kolonijama, a zatim je nameravao da otvori ordinaciju u Parizu. Posle toga trebalo je da se venčaju.

Ani je odmah po dolasku napisala kartu Mišelu. Samo nekoliko reči:

„Puno pozdrava i doviđenja. – Ani“.

Ispod toga napisala je svoju adresu.

Za sada to je bilo dovoljno. Mimi je navaljivala da napiše nekoliko srdačnijih reči, toplijih, ali je ona odbila.

– Onaj ko ume da čita između redova i da misli razumeće! – rekla je bacajući kartu u sanduče.

Ani je bila gorda i smatrala je da je samim tim što je stavila svoju adresu ujedno ispoljila želju da joj on piše. Ali dani su prolazili, a odgovor nije stizao. Uvređena Ani je odbijala da napiše još

jednu kartu. Njezina veselost je isčezla. Povlačila se više u sebe i izbegavala je društvo. Tražila je samoću i odlazila je u duge šetnje kraj morske obale. Pronašla je jedan sakriven greben, divalj i pust, koji je strčao na samoj obali i prednjim svojim delom tonuo u more.

Pun šupljina, s tankim, oštrim ivicama, potamneo od vetrova i sunčevih zrakova, privlačio je svojim neobičnim oblikom, izduženim, poput glave ogromne kornjače, ali dovoljno širok da se na njemu moglo opružiti i naslađivati se pesmom penušavih talasa, koji su udarali u njegovo podnožje i razbijali se u hiljadu svetlucah kapljica. Ani se s mukom pela na svoj omiljeni greben, pazeći da ne raseče ruke o njegove tanke ivice, a kad bi se popela gore sedela bi nepomično, skupljenih nogu, upirući pogled ka nedoglednoj pustoj pučini, svetloj od sunca, tako mirnoj, glatkoj, prostranoj.

Zabacila bi glavu i predavala se sva nežnom milovanju povetarca, koji je mrsio njene pepeljasto sive vlasi, lelujavao bi ih, igrao se njima. Njegova svežina prijala joj je. Pohlepno bi udisala slani vazduh i ostajala tako satima sanjareći.

Ravnodušno je primila odluku svoje prijateljice da produže svoj boravak. Čak se i obradovala tome. Nije se radovala povratku. Plašila se ponovnog susreta sa Mišelom. Tek sada, kada se nalazila tako daleko od njega osetila je koliko ga voli. Ljubav je sasvim promenila. Postala je tužna i neraspoložena. Čeznula je za divnim šetnjama u malome selu. Preživljavala je, ko zna po koji put, sve one trenutke koje su proveli zajedno. Ponekad, kada bi se sasvim predala svojim snovima, izgledalo bi joj kao da se šum talasa pretvara u njegov glas, zvonak, melodičan, pun strepnje, čežnjiv i drhtav. Osećala ga je pored sebe, činilo joj se da je drži za ruke, da je gleda svojim tamnim, lepim očima, da joj usne sagorevaju od njegovog poljupca

Više nije očekivala nikakvo pismo, nikakvu vest od njega. Prvih dana bila je nestrpljiva, ogorčena. Prebacivala mu je da je ne voli, da se prevarila u njemu, da je nikada nije ni voleo! Ogorčenje se iz dana u dan stišavalo. Umesto neme srdžbe tuga ce uvlačila u njeno srce. Bol se širio po grudima, potmul i snažan, po nekad toliko jak da bi jedva ugušila jauk!

Po nekad bi razmišljala o tome da su možda i one dve krive što je tako ispalo. On ju je sigurno tražio i kada je čuo da je otputovala bez reči, bez oprostaja, bez ikakve poruke, možda je to shvatio kao odbijanje, kao kajanje za ono što se dogodilo. Valjda nije hteo da bude nasrtljiv, da se nameće. Ali zašto joj se onda nije javio. Zar mu nije svojom kartom objasnila sve. Da je hteo on bi odgovorio. Ili je možda bolestan? Možda nije primio njenu kartu? Ko zna šta se dogodilo kad joj ne piše!

Čas ga je pravdala u svojim mislima, iznalazila je sto razloga zbog kojih se nije javljao, a zatim je opet gubila svaku nadu i predala se potpuno patnjama svoga srca.

Mimi je isuviše bila zauzeta svojim verenikom, da bi zapazila sve promene koje su se javljale kod njene prijateljice. Andrej je sada bio tu i ona nije više osećala naročitu potrebu za društvom svoje drugarice. Po ceo dan provodila bi sa svojim verenikom, a uveče, zamorena, brzo bi zaspala uljuljkana utiscima i svojom bezgraničnom srećom.

Pa ipak, nije joj izmaklo da je Ani nesrećna. U dnu srca osećala je grižu savest. Prebacivala je sebi da je otrgnuvši Ani od mladića kome je ova poklonila svoje srce, upropastila jednu žarku ljubav. Zato je uznemirena što ne dolaze vesti iz Pariza, napisala kratko pismo Mišelu. Javljala mu je gde se nalaze i šta rade i objasnila im njihov neočekivani odlazak, prvo iz zamka, a zatim iz Pariza. Molila ga je da piše, jer Ani očajava. Njeno pismo bilo je srdačno i govorilo je više nego što je možda trebalo napisati.

Umirena, Mimi više nije mislila na Mišela i Ani. Ali i njeno pismo ostalo je bez odgovora. Mimi je bila zbunjena, ali je ćutala. Nije se usuđivala da kaže Ani šta je učinila. Ova joj to nikada ne bi oprostila. Ani je bila isuviše gorda da bi dozvolila da neko tako otvoreno nudi njeno srce. Mimi je to učinila, spontano, uverena u Mišelovu duboku ljubav, a sada je počela da sumnja da on gaji ista osećanja prema Ani kao ova prema njemu. Inače bi se sigurno javio posle ovako otvorenog i nedvosmislenog pisma.

Mimi ipak, nije tragično shvatila ovaj problem, koji je bio suviše zapetljan da bi ga ova mogla rešiti. Njena speća bila je isuviše velika, tako jaka i čvrsta, da nije mogla u tom duševnom stanju da shvati bol svoje prijateljice i da razume njene patnje. Speća ju je učinila slepom. Verovala je da su sve oko nje zadovoljne i vesele kao što je ona bila.

(Nastaviće se)